

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: a) F. A.
b) E. M.
c) E. M.
žalobkyně b) a c) zastoupeny zákonnou zástupkyní žalobkyní a)

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2024, č. j. OAM-734/LE-LE05-ZA21-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 15. 10. 2024 domáhaly přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým jim nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 1. 7. 2023 (dále jen “zákon o azylu”).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně namítají, že žalovaný nesprávně posoudil, že v jejich případě nebyl naplněn § 12 písm. b) zákona o azylu, a to přesto, že mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodu svého náboženství – pravoslavného křesťanství. V důsledku svého náboženského přesvědčení byly vyhozeny z domova, žalobkyně a) byla propuštěna ze zaměstnání. Žalobkyni a) kvůli náboženství sousedé a členové její komunity uráželi, což vedlo k jejímu vyloučení z běžného společenského života. V jednom případě ji správce domu za asistence policejního strážníka dokonce z bytu vyhodil. V případech, kdy se pokusila situaci řešit a obrátila se na místní policii, ta jí namísto poskytnutí ochrany doporučila se vystěhovat. Tento postup ze strany státních orgánů dle žalobkyň jasně ukazuje, že nemají v zemi původu skutečnou možnost ochrany svých práv a svobod. Stejně tak žalobkyně b) a c) [dětí žalobkyně a)] z důvodu konverze ke křesťanství své matky čelily ve škole urážkám a předsudkům. Tyto situace dle žalobkyň nasvědčují existenci vážného pronásledování, které naplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
3. Nebyly tak dostatečně zohledněny konkrétní okolnosti, které žalobkyně zažily, a žalovaný se nezabýval vážností pronásledování. V napadeném rozhodnutí se žalovaný nikterak nevypořádal ani s možným pronásledováním žalobkyň ze strany muslimů po jejich návratu do země původu. K argumentům žalovaného, že by se v případě návratu mohly přistěhovat tam, kde by je muslimové nijak neuráželi, uvedly, že v zemi původu nejsou křesťané nijak koncentrováni do městských čtvrtí, kde žijí. Bylo by tak velice obtížné rozpoznat místo, kde křesťané žijí, a tam se usídlit.
4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 12. 2024 uvedl, že při svém rozhodování neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Tím, že žalobkyně a) v průběhu správního řízení označila konverzi z muslimské víry na křesťanskou a s ní spojené tvrzené problémy s rodinou a jinými osobami za jediný důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný se na pozadí výpovědi žalobkyně a) zabýval zejména situací ohledně svobody vyznání v zemi původu. Za tímto účelem si obstaral informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v zemi původu.
5. Má tak za to, že podrobně posoudil veškeré výpovědi žalobkyně, stejně jako jí doložené materiály a též podrobně vysvětlil, proč v případě žalobkyň nepřistoupil k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu (odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 5 až 7). Dle názoru žalovaného problémy, se kterými se měly žalobkyně potýkat, nedosahovaly intenzity pronásledování. Ostatně sama žalobkyně a) uvedla, že uvedené problémy vznikaly spíše v důsledku nepochopení ze strany jejich sousedů než kvůli tlaku ze strany státu. Žalovaný při vyhodnocení nemohl pominout skutečnost, že v zemi původu oficiálně funguje několik křesťanských denominací a že ani žalobkyně a) netvrdila, že by jí bylo, jakkoliv ztěžováno navštěvování kostela či jiných náboženských akcí. Proto žalovaný dovodil, že ze strany státních orgánů kvůli náboženství nedocházelo k jejich pronásledování.
6. Závěrem obecně vysvětlil aplikovatelnost institutu azylu a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přičemž žalobu důvodnou neshledal. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl bez jednání.
8. Z hlediska skutkových zjištění, která mají vztah k žalobě a napadenému rozhodnutí, vzal krajský soud za prokázáno následující. Žalobkyně a) svým jménem a jménem svých nezletilých dětí podala dne 2. 6. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 6. 6. 2024 poskytla žalobkyně a) údaje k žádosti a téhož dne s ní byl proveden pohovor. Sdělila, že jsou státními příslušníky Republika Uzbekistán a hlásí se k tádžické národnosti. Žalobkyně a) od roku 2012 vyznává pravoslavné křesťanství stejně jako žalobkyně b) a c), je vdaná a její manžel – E. S. je též žadatelem o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ten konvertoval ke křesťanství cca v roce 2000. Žalobkyně žádné politické přesvědčení nemají a politicky se nijak neangažují. Tvzeným důvodem žádosti jsou problémy, kterým žalobkyně a) a její nezletilé děti – žalobkyně b) a c) v zemi původu čelí z důvodu jejich křesťanského vyznání.
9. Během pohovoru k žádosti žalobkyně a) dále uvedla, že do roku 2021 bydlela s manželem v Buchaře, poté, co manžel odjel za prací ČR, se vrátila k rodičům. Bydlela u rodičů, po smrti otce ji matka vyhodila, od té doby vystřídala cca 7 podnájmů. Potíže po odchodu z domu rodičů měla žalobkyně a) se sousedy vždy poté, co ti zjistili, že jsou křesťané. Nadávali jí a když se s nimi hádala, tak si stěžovali na policii a správci domu. Sousedé si pořád stěžovali, že dělají hluk a nepořádek. Policisté žalobkyni a) radili, že sice vědí, že nic neudělala, ale že by bylo lepší, kdyby s dětmi odešla. K rodině svého manžela bydlet nešla, protože si s ní nerozumí, chvíli s dětmi bydlela u manželovy matky, ale to nebylo komfortní, protože to bylo za městem. Kvůli náboženství měla žalobkyně a) též problémy v práci, tu často měnila. Vždy poté, co kolegové zjistili, že je křesťanka, tak se jí posmívali a nadávali jí. V zaměstnání jí byl snižován plat do doby než sama odešla a odůvodňováno to bylo nekvalitou odvedené práce. Žalobkyně b) a c) měly ve škole též problémy, děti se jim smály a nadávaly jim.
10. Dne 4. 7. 2024 žalobkyně a) doplnila, že má videomateriály, které se týkají toho, že se jí policie snažila z bytu vyhodit. Okresní inspektor ji zatkl a byla držena v chladné místnosti, poté si stěžovala v Taškentu na Ministerstvu vnitra. Ze správy Ministerstva vnitra Bucharšské oblasti ji poté kontaktovali, a říkali jí, že nemá smysl si stěžovat. Tyto informace během pohovoru neuvedla, neboť byla unavená a vystresovaná. Dále předložila kopii zprávy z mobilního telefonu.
11. V doplňujícím pohovoru dne 5. 8. 2024 žalobkyně a) rozvedla, že Bibli začala studovat v roce 2012, ale teprve v roce 2021 absolvovala křest. Do kostela od roku 2012 chodila tajně, mezi lety 2012 až 2021 tudíž neměla žádné problémy. Výše uvedené incidenty dle žalobkyně souvisely s náboženstvím. Přestože stát přestal zasahovat do náboženství, většina obyvatel není k ostatním náboženstvím natolik tolerantní. Možnost přestěhovat se v rámci země původu nezvažovala, problémy by měla všude stejné. Dále uvedla, že ze strany státních orgánů nepociťovala tlak ohledně svého náboženství, tento tlak vycházel od lidí z okolí. Ve stížnosti adresované Ministerstvu vnitra si žalobkyně a) stěžovala na sousedy, na nedostatek vody a na špatný vzduch v Buchaře, dále si stěžovala na to, že byla den a půl držena na policii. Tato stížnost, ve které si stěžovala na to, že byla držena na policii a kterou podala v únoru 2023 v Taškentu, byla předána do Buchary. Poté si již

nestěžovala. Dokumenty týkající se jejího zatčení neobdržela, okresní inspektor pouze uvedl, že zapomněl, že je tam žalobkyně a) zamčená.

12. Součást správního spisu žalovaného tvoří tyto informace o Uzbekistánu:

- Informace OAMP: Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 13. 3. 2024,
- Informace MZV ČR, č. j. 103964-6/2024-MZV/LPTP (činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, činnost úřadu ombudsmana) ze dne 1. 3. 2024,
- Informace OAMP: Uzbekistán, socio-ekonomická situace ze dne 13. 3. 2024,
- Výroční zpráva Ministerstva zahraničí USA o svobodě vyznání v Uzbekistánu ze dne 30. 6. 2024,
- Informace MZV ČR, č. j. 109430-6/2022-LPTP (zřeknutí se islámu) ze dne 28. 3. 2022.

13. Podle § 28 odst. 1 a 2 zákona o azylu se mezinárodní ochrana udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

14. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

15. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

16. Podle ustanovení § 2 odst. 7 citovaného zákona pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.

17. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu

takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

18. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za *vážnou újmu* podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

19. Krajský soud předně připomíná, že smyslem řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je posoudit všechna tvrzení žadatele vztahující se k důvodům, pro které se obává návratu do země původu, a aktuální situaci v zemi původu v kontextu tvrzených důvodů obav. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nutno posuzovat na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 1. 2011, čj. 5 Azs 6/2010-107, všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

20. Obecně tak žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení. Je především na něm, aby v rámci pohovoru věrohodně tvrdil a v rámci svých možností prokázal skutečnosti, které mohou mít relevanci z hlediska některé z forem mezinárodní ochrany. Správní orgán mu k tomu zejména musí vytvořit prostor vhodně kladenými otázkami během pohovoru. Pokud žadatel o mezinárodní ochranu uvádí relevantní skutečnosti, je pak na správním orgánu, aby shromáždil dostatečné množství aktuálních a přesných informací o zemi původu žadatele a jeho tvrzení s těmito informacemi konfrontoval při posuzování, zda dotyčnému v zemi původu hrozí pronásledování nebo vážná újma.

21. Klíčovou částí azylového příběhu žalobkyň je obava z pronásledování v zemi původu k jejich problémům ve společnosti v důsledku praktikování křesťanství, potažmo jako důsledek konverze žalobkyně a).

22. Ve správním spise soud ověřil, že k otázce svobody vyznání se v něm nachází Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2023 ze dne 30. 6. 2024. V zemi nadále platí svoboda vyznání a odluka státu od církve a stát umožnil registraci dalších církví a náboženských skupin, včetně křesťanských. Zákon o svědomí a náboženských organizacích (zákon o náboženství) z roku 2021 podrobně stanoví rozsah a omezení vztahující se na uplatňování svobody vyznání či víry, stanovuje registrační postup pro náboženské organizace. Zpráva se též zmiňuje o sporadickém společenském tlaku mezi většinou muslimskou populací proti přestupu z islámu na jiné náboženství, bylo referován nárůst protikřesťanského a antisemitského obsahu v sociálních médiích na kanálech oblíbených islámských blogerů. Odhaduje se, že z celkového počtu 36 milionů obyvatel, je 822.000 pravoslavných křesťanů. Dle Informace MZV ČR, čj. 109430-6/2022-LPTP (zřeknutí se islámu) ze dne 28. 3. 2022, není zřeknutí se islámu trestné, stejně tak jako uzavření manželství s osobou nevyznávající islám. V roce 2016 došlo k liberalizaci náboženské svobody.

23. Zprávy opatřené žalovaným s ohledem na azylový příběh žalobkyň vyhovují požadavkům uvedeným v rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého „*informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné*

a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“, neboť jsou aktuální a svědčí o celkem klidné a stabilní politické a bezpečnostní situaci v Uzbekistánu a z žádné z nich nevyplývá informace zakládající důvod obávat se, že by žalobkyně mohly v zemi původu čelit jakémukoli azylově relevantnímu jednání ze strany veřejné moci nebo by mu tam mělo hrozit azylově relevantní nebezpečí.

24. Ani samotná konverze či praktikování křesťanství v zemi trestné nebylo a není. Uzbekistán je sekulární zemí, tj. důsledky konverze, resp. odpadlictví od islámu, které uplatňuje islámské právo a Korán nejsou pro věc z hlediska státní politiky a státního trestního práva podstatné. Společenské odsouzení ortodoxně smýšlející části obyvatelstva je otázkou společnosti, nikoliv sekulárního státu.
25. Krajský soud připomíná, že i samotnou problematikou konverze ke křesťanství v Uzbekistánu se správní soudy zabývaly již dříve, např. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 13. 9. 2016, čj. 49 Az 45/2015-32 a ve spojení s tímto rozhodnutím i Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 1. 12. 2016, čj. 9 Azs 278/2016-24. Krajský soud v Praze ve výše citovaném rozsudku uvedl, že *„si je vědom závažných porušování svobody vyznání, ke kterým v Uzbekistánu dochází, na která upozorňují jak informace Ministerstva zahraničních věcí, z níž žalovaný vycházel, tak zpráva U. S. Commission on International Religious Freedom, na kterou MZV ve své informaci odkazuje. Nicméně, jak bylo zdůrazněno výše, žalobní argumentace směřuje nikoliv k pronásledování z důvodu křesťanského přesvědčení, ale z důvodu konverze od jednoho náboženství (islámu), ke druhému (křesťanství). V tomto ohledu však soud konstatuje, že z žádné ze zpráv nevyplývá, že by Uzbekistán trestal konverzi od jednoho náboženství k druhému, či že by toleroval „společenské“ trestání původní náboženskou komunitou – posledně uvedený případ lze dokonce s ohledem na mimořádně restriktivní přístup vůči náboženství (zejména islámskému) v Uzbekistánu prakticky vyloučit.“* Nejvyšší správní soud v tomto svém usnesení konstatoval, že *„ze zpráv o zemi původu vyplývá, že samotná konverze problematická není. Je to naopak tvrzení stěžovatele o tom, že uzbecké orgány netolerují žádný odklon od islámu, které správnímu spisu neodpovídá. Již žalovaný vysvětlil, že tradiční a známé církve tolerovány jsou (viz bod [21] tohoto rozsudku), a takto zjištěný skutkový stav má ve spise oporu (viz zejména Informaci MZV ze dne 6. 8. 2013, č. j. 1109405/2013-LPTP). Sám stěžovatel na podporu svých tvrzení žádný důkaz nepředložil. Lze tedy uzavřít, že konverze od islámu ke křesťanství obecně důvodem pronásledování není.“*
26. O konkrétních azylových důvodech žalobkyně uvažil krajský soud následovně.
27. Co se předně týče azylového důvodu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, žalobkyně a) neuvedla žádnou okolnost, z níž by bylo patrné, že by ve své vlasti vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu označeného ustanovení, žalobkyně b) a c) vzhledem k jejich věku ani tuto činnost vykonávat nemohly. Je tak evidentní, že žalobkyně tento azylový důvod nenaplnily; v zemi původu nebyly pronásledovány pro uplatňování politických práv dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobkyně a) ve své žalobě ostatně ani námitky směřující proti neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu neuváděla.
28. Pokud se jedná o azylový důvod předpokládaný v § 12 písm. b) zákona o azylu, krajský soud po podrobném posouzení věci sdílí názor žalovaného o jeho nenaplnění. Nebylo prokázáno, že by státní orgány pronásledovaly žalobkyni a) z důvodu víry, její problémy a problémy jejích nezletilých dcer vznikaly spíše jako důsledek nepochopení společnosti.

29. V kontextu tohoto ustanovení je rozhodující, zda jednání státní moci a správy vůči žalobkyním naplňovalo podmínky citovaného ustanovení a zda jim tedy může s přiměřenou pravděpodobností v budoucnosti hrozit pronásledování z téhož důvodu.
30. Individuální příběh žalobkyň však žádné důvody domnívat se, že by k němu mělo dojít, nezakládá. Lze přisvědčit žalovanému, že za problémy, kterým žalobkyně v zemi původu čelily, byla spíše jejich stigmatizace ze strany společnosti, nikoliv represe státních orgánů. Ze žalobkyní a) předložených materiálů ani nelze vyvodit jí akcentovanou náboženskou linku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zhodnotil podstatné okolnosti azylového příběhu žalobkyň, problémy s bydlením, prací i ve škole. Žalobkyní a) popsaný incident s policií nedosahuje žádné výrazné intenzity, nelze z něj ani vyvodit, že by její zadržení mělo přímou spojitost právě s jejím náboženským vyznáním. Rozhodně se nejednalo o žádné systematické pronásledování. Lze konstatovat, že za žalobkyní popsaným chováním okresního inspektora byla jeho individuální nechuť jí pomoci, nikoliv systematické odmítání režimu pomoci osobám v popisovaných problémech.
31. Nutno podotknout, že v každé zemi je možno setkat se s projevy slovních i fyzických útoků, výhrůžek, ústrků a diskriminačních postupů pro zastávání různých názorů, náboženského vyznání nebo politického přesvědčení apod. Ani výskyt takovýchto jevů v určité zemi nebo její části však nelze považovat za pronásledování dle zákona o azylu za předpokladu, že nejde o součást státní politiky, že tedy nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, tajně podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované.
32. Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí současně konstatoval, že v případě návratu do vlasti se žalobkyně mohou přestěhovat do nábožensky tolerantnějších míst, pak žalobkyně a) v žalobě pouze obecně namítala, že je obtížné takové místo (kde by žili křesťané) rozpoznat. Neuvedla však, že by se o to vůbec kdy jakkoliv pokusila.
33. Ve vztahu k humanitárnímu azylu nebo doplňkové ochraně, resp. hrozící vážné újmě ve smyslu § 14a odst. 2 žalobkyně a) ve správním řízení ani v žalobě žádné relevantní tvrzení nevznesla, tj. neuváděla nic, z čeho by bylo možné dovodit, že by jí hrozil trest smrti nebo poprava, mučení či nelidské nebo ponižující zacházení nebo trestání, stejně tak netvrdila, že by jí hrozilo vážné ohrožení života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
34. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobkyním nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu).
35. Lze dodat, že azyl jako právní institut není a nikdy nebyl univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před jakýmkoliv bezprávím, třeba i hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu možných negativních jevů v zemi původu žadatele. Incidenty, jež se vůči žalobkyním odehrály, však svou intenzitou zákonné požadavky na udělení azylu nenaplnily.

IV. Závěr a náklady řízení

36. S ohledem na shora uvedené krajský soud neshledal žalobu důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyly v řízení úspěšné, pročež nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 4. února 2025

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně